

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

பாடியென வழங்கும்
திருவலிதாயப் புராணம்.

(கத்திய ரூபம்)

இஃ
அஷ்டாவதாரம்

19 அக 1983

புவை-கலியாணசுந்தர (திருவலியாரால்)

ஷே தேவாலய தருமகா சச்சரங் ப
ப-தணிகாசல முதலியாரவர்களால்

செனனை
தாம்ஸன் கம்பெனி அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விகாரிஸ்ரூ அடி

1899.

உ

சிவமயம்,

சிறப்புக்கவி.

திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனம்

திருப்பூவறார் வாசம்

ஸ்ரீமத். சுப்பிரமணியத்தம்பிரான் சுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

உலகனைத்தும புகழ்தொண்டை மண்டலமா நினதிலக
வொண்பதியாம் வலிதா யத்தி
னாயிரியா ரியபுரா ணந்தனைப்பாற கடலின்வை
யுறமுமுதச் தமிழி லாககி
நலங்கொளுநல லன்பரெலாந தெவிட்டா திங் கேயுண்ண
நயமொழியினளித்திட டாளுல
நமவாயி லாரநாய ன்ராமரபி லவதரித்த
நறகீர்த்தி யவா வே ளாளான
வலமருவு மிலககணவி லககியநூல பலதோநக்
மாணக்கா சூழ வாழுவோன
வைதிக சைவசிங் தாநச்சாத திரத்துணைம
மகிழுலகில வழங்கு சீலன
கலைநிறையு மகச்சமயந தாபித்துப் புறச்சமயங்
காலவாரச் செயுமொர தீரன
கவினபூவை யவதானங் கலியாண சுந்தரநற்
கவிராஜ சிங்க மாதோ.

உ

சிவமயம்.

சருக்க வட்டவளை

- ச. ரைமிசாரணியச சருக்கம்.
உ. பரக்ஷுவாசா பூசிக்ச சருக்கம்
ரு. பேவசுரு காரம் நாசசசருக்கம்
சு. சேசுவன பாவ நாசசசருக்கம்
ரு. அனுமா ரபராந் மனனிபபசசருக்கம்.
க. இராமா தரிசிக்ச சருக்கம்
ங. அசுத சிய ர்சதி யொழிந்ச சருக்கம்
அ. பிரமன முசதியடைநத சருக்கம்.
க். திருவிழாச சருக்கம்
கல. சீரத்த மகிமைச சருக்கம்

முற்றிற்று.

௭.

நிவமயம்

திருஞானசம்பந்த முர்த்தி கவாமிகள்

அருள் செய்து

திருவலிநாயத் தேவாரம்

பண் - கட்டபாடை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாசரோடு பலரும் பொல்லா மலரங்கைப் புன னாவி
ஒச்சசொல்லி யுலகச் சுவாகாந் தொழுதே ககவுயா சென,ரி
மந்தகமவைத்த பெருமான பிரியா துறைகின்ற வலிகாயம்
சித்தம வைத்த வடியாரவா மேலடையாமறநிடா நோயே.

படையிலங்கு கரமெட்டுடை யானபடி ருக்க கனலேநதிக,
கடையிலங்கு மனையிற பலிகொண்டுணுங்கள் வனனுறைநோ
யின, மடையிலங்கு பொழிலினிழல் வாயாமது வீசும் வலி
தாய, மடைய நின்றவடி யார்க் கடைபாவினை யல்லறறுபா
தானே (2)

ஐயனெயயனணிமன பிணியிலவ ரென்றுந் தொழுசேர
தச, செயயன வெயயபடை யேந்தவல்லான திருமாதோடு
றை கோயில், வையம் வந்துபணிபப்பிணி தீர்த்துயாகின்ற

வலிதாயம், உய்யும் வண்ண நினைமின்னினைநதால் வினைதீருந
மலமாமே (ங)

ஒற்றையேற துடையானடமாடி யோர்பூதப்படை சூழப்,
பற்றினாக மரையாராத துழல்கின்ற வெம்பெம்மானமட வா
யாரா, ஐற்றகோயிலுலகத் தொளிமலகிட வுளகும் வலிதா
யம், பற்றிவாழும் மதுவே சரணுவது பாடுமமடிபார்க்கே. ()

புத்தியொன்றி நினைவார் வினையாயின தீரப்பொருளாய
கூத்தியன்ன தொரு பேரொளியானமா கோயிலய லென்கும்
மந்திவநது கடுவனனெடுங் கூடி வணங்கும் வலிதாயம்
சுத்தியாதவவா தம்மடும் வெநதுயர் தீர்த லெளிதனறே. (ரு)

ஊனியன்ற தலையிற பல்கொண் டிலகத்துள்ளவரேததக்
கானியன்ற கரியினனூரி போராததுழல்கள வன்சடைதனமேல்
கானியன்ற பிறைவைதத வெம்மாதி மகிழும் வலிதாயம்
சேனியன்ற நறுமாமலர் கொண்டு நினறேததத் தெளிவாமே.

கண்ணிறைநத விழியினனழலால் வருகாமன்னுயிர லீட்டிப்
பெண்ணிறைந்த வெருபான் மகழ வெய்திய பெம்மானுறை
கோயில, மண்ணிறைநத புகழ் கொண்டடியாரகள வணங்
கும் வலிதாயத், துண்ணிறைநத பெருமான கழலேதத நம
முண்மைக் கதியாமே. (எ)

கடலினஞ்ச மமுதுண்டிமையோர் தொழுதேத்த நடமாடி
அடலிலங்கை யரையன வலிசெற்றருளம் மானமர் கோயில்

மடலிலங்குகழுகின் பலவின மதுவிமழும் வலிதாயம்
உடலிலங்கு முயிருள்ளனவுந் தொழுவன்னததுயா போமே.()

பெரியமேரு வணாயே சிலையாமலைவுந் தொழின் மூன்றும்
எரியவெய்த வொரு வன்னிருவர்க்கறி வொண்ணுவடிவாகும்
எரியதாகி யுறவோங்கி யவன வலிதாயத் தொழுநேக்கத்
உரியராகவுடையார பெரியாரெனவுள குமமுன கோரே (க)

ஆசியார மொழியார மண்சாக்கியரல்லாகவா கூடி [ல
வசியீரமில்லராய மொழிசெய்தவா சொல்லைப் பொருளெனனை
வாசிதீரவடியாராகருள செய்துவளாநதான வலிதாயம்
பேசுமாவ முடையாரடியாரெனப் பேணும் பெரியோரே

வண்டிவைகும மணமல்கிய சோலைகளும் வலிதாயத்
தண்டவாணனடியுள குதலாலருணமலைத் தமிழாகக்
கண்டலவைகு கடற்காழியுண் ஞானசம்பநதன றமிழபத்து
கொண்டிவைகியிசை பாடவல்லார ஞானிவானத்துயா வாழே

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாடியெனவழங்கும்

திருவலிதாயப் புராணம்.

காப்பு.

வரசித்தி லிநாயகர்.

அரசித் திராமுகமனைத்தினி லுமேசெலவபவருக்கப்
பரசித்திவாயநதொளிர்வமரர்நனிபரிநதேத்திப்பாடியாட
வரசித் திமிக்ககனறுமபஹனிசூழவலிதாயததமர்நதஞான
வரசித் திவிநாயகனையெநநாளுமேபணிநதுவநதிப்பேமால்.

வலிதாயநாதர்.

பொலிதாயபூங்கொண்டைநன்னீழலமாநதருளிப்புகழமலி
நத, பலிதாயமேனிநிகழமெய்யனபாபணியேற்றபபண்டை
நாளின, வலிதாயவினையகற்றிநினைநதவையெலாமருளிமன்னி
வாழும, வலிதாயநாதனிருசெங்கமலப்பொற்றபாதமவாழ்தது
வேமால்.

தாயம்மை.

வேயமமையுறழருவவுகே, சாளினிருபாங்கரினுமவிளநுநி
னறு, பாயமமையுறஸ்பருகுமலைமகளவெண்ணலாமகளடண
பசாநதிதைஞ்சு, வாய : மைமலாநசருளாதருளையிருகடசணிப
பாலவழங்குககாகஞ்சு, காயமமையினைப்பரவிபுமமைவினையிம
மையினிற்சாடிவாழ்வாம.

— — —

நைமிசாரணியச் சருக்கம்.

செநதாமரைபூம் பொருட்டில் அரக விறிறுக்கும சிரு
டடி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவனிடத்திற் சனமாககமாகிய
சைவசமயாசார நெறியினரான சில முனிவர்கள் பூவ
காலத்திற் சென்று வணங்கித் தாங்கள் தவஞ்செய்கறகுத
தக்க இடந தெரிவிகக வேண்டு மென்று வேண்டிக
கொண்டனர். நான்குக்கடவுள் ஒரு சருப்பையினை நேமி
யாக (சக்கரமாக) வளைத்து உருட்டிவிட, அசனபிள்ளே
ஞானத்திற் சிறந்த முனிவர்கள் சென்று அந்த நேமிதங்கிய
நைமிசவனத்தி லிருந்துகொண்டு அனந்த கல்யாணசுந்தர
குண சம்பன்னரான சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்து
கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் வைதிக
சிகாமணியாகிய வியாசரது மாணுககா சூதமாமுனிவா நா
வினாக கருங்கலமாகிய நமசிவய மந்திரத்தை யுச்சரித்துச்

கொண்டே வரக்கண்டு, பரமசுந்தோஷத்தா லெதிகொண்டு சென்றழைத்துவந்த, ஓராதனத்தினமே லெழுந்தருளச் செய்து அரக்கியபாத்தியம் ஆசமனிய முதலியதருது சமீபத்திலிருந்து விண்ணப்பஞ் செயவாராயினார் சிவபக்த சிரோனமணியே! தேவர்கள் எப்போதுந் அமுதத்தினையே விருமபுகிரார்கள்; அதுபோல நாங்கள் எப்போதுந் சிவசரித்திரத்திலேயே ஆவலுடையவர்களா யிருக்கின்றோம். ஆதலினதேவரீர் முன்னொருகாலத்தில் தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமானது தலமான்மியங்களைத் திருவாயமலாநதருளிய போது இரத்தினவனத்திற்குச் * சமீபத்தில், அனபர்க்கு அகண்டசெல்வத்தினை யளித்தருளும் 'திருவலிதாய' மெனவோர தலமுண்டெனச் சொல்லியிருந்தீர். அத்தலத்து மானமியத்தினை யிப்போது விருமபுகிரோமென்றனா. சூதமாமுனிவாகேட்டு அஞ்சலித்து ஆனந்தக் கண்ணீர்சோர முனிவர்களைநோக்கிச் சொல்லுவாராயினார், 'தவநெறியிறசிறந்த பெரியோர்களே! அமுதபானம் நராதினாமூபபைப் போகருவதேயன்றி முததியைததருவதன்று. சிவதல மானமியமோ, நராதிரை மூபபைததருவதாகிய தேகபந்தத்தை யொழித்து முததியைததரும் அதிசயச்சகையுடையது. ஆகையால், இப

* வடதிருமுல்லை வாயினுக்குக் கிருதயுகத்தில் இரத்தினவனம் எனும் திரேதாயுகத்தில் 'வில்வவனம்' என்றும், துவாரபாயுகத்தில் 'சண்பகவனம்' என்றும், கலியுகத்தில் 'மாலதி (முல்லை) வனம்' எனும்பொ.

போது ஆதியந்தமில்லாத சிவபெருமான அமர்ந்தருளும் அந்நதிருவலிதாய மானமியத்தினைச் சொல்ல நோந்த என புண்ணியமே புண்ணியம் நாயேனை யடிமையாகக்கொண்ட திருவலிதாய நாதனது சரணுரவிந்தங்களைச் சோமவாரமாதிலிசேட தினங்களிற் பூரணபகதியுடன் தொழுது வணங்கு சிறைவர்கள் சகலசம்பத்துடனே யுலகில பலநாள வாழ்ந்து பின்னா நவரத்தினசோதி விமானத்தினமே லேறிக்கொண்டு அரம்பையா வெண்சாமரைப்போடவும், அமரர்கள் போற்றவும், பலவாத்தியங்கள் மெல்ல முழங்கவும், தேவேந்திராதி தேவர்கள் இவ்வளவு வைபவம் நமக்கில்லையே யென்று பொருமை படையவும், மகிழ்ந்து சென்று சிவலோகத்தை யடைந்து சிவானந்தபோகத்தை யனுபவிப்பார்கள். இத்தலத்திற்செய்யும் தருமமொன்று கோடிபாகவளரும். இத்தலத்தினமகிமை முழுவதிலையும் எனனொருநாவாற சொல்லுந தரமன்று. ஆயினுஞ் சம்புசபத வாசசிபார்த்தராய விளங்குஞ் சிவபெருமானாகிய வலிகாயநாதன் திருவடிகளை என மனதிற சிந்தித்துக் கூடியவரையில் சொல்லுகின்றேன்; ஒரு மனதாய்க் கேளுகுகளென்று போதசாகரமாகிய சூதமாமுனிவா சொல்லத் தொடங்கினர்.

நெய்சாரணியச் சுருக்க முற்றிற்று.

பரத்துவாசர் பூசித்த சருங்கம்.

சிவானந்தசசெலவாகளோ! சகலகலைகளினும் வல்லவராகிய உகத்தியா என்னுமோர் முனிவரும், அவரது மனைவாழ்க்கை கஞரிய கற்பிவிறகிறதக மமசையென்பவனும் இல்லறவாழ்க்கை நெறிதவறாமல் நடந்துவருகையில், புத்திரபபேறினறிப பரிபூரண சரசிசானந்தப பிழம்பாகிய சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடக்க, மமசையென்பவள கருப்பம் வாயத்தளை அதிருப சவுக்கரியவதியான அமமமகையின கரியகூந்தலினையும், பவளவாயினையும், மதுரமான சொல்லினையும், சேமற்படாந்த தனங்களினையும், தளிர்போன்ற கைகளினையும், விசாலமான அலகுலினையும், உகத்திய முனிவரின் தம்பியாகிய விபாழ முனிவா கண்டு அவள தனித்திருங்குஞ் சமயத்தில் அவளைச் சமீபித்து இவகிதசரச சல்லாப போக வாரத்தைகளை நயமாகப்பேசிக் தனனையுமபடி இரககத்துடன் வேண்டிக் கொண்டனா. அவள், தனது மைத்துனனை நோக்கிக் கொழுந்தனே! நீ இவ்வனரினைச் சல தகாத காரியம் இகனூல நான் கற்பிழந்தவளாகி விடுதலே யன்றி, உன்றனுக்கும் உன்றமையனுக்கும் பகை வினையும், தமையனுக்குப் புத்திரபபேறில்லாக் காலத்தில், தம்பியைக் கொண்டு புத்திரனை உண்டாக்கிக் கொள்ளலா மெனல இவயுக தருமமாயினும் நானிப்போது உன தமையனுக்கே கருப்பம் வாயத்திருக்கின்றேன். ஆகலின், அடாத காரியத்

சிற பிரவேசிப்பது அழகன்று பாவகதினையும் பழியினையுந
சேடிகொள்ளுநதல் மமமரபிறகு நலமாமோ என்றனன்.
வியாழ பகவான் தனது மச்சனியார வாராதைகளைச் சிறி
துங் கவனியாது, மேல் விழுந்து வலாட்காரமாகப் புணராத
னா அப்போது, மமசையின் கருப்பத்திலிருந்து சிவவானது
சிவானுக்கிரகத்தா லுறபத்தியா யிருப்பதால், இவவுண்மை
தெரிந்து கொண்டு, வியாழ முனியின் வீரியத்தையுள்ளே பிர
வேசிக்க வொட்டாது தடுத்த வெளிப்படுத்தி விட்டது
வியாழ முனிவரிது தெரிந்து கருப்பத்திலிருக்கும் குழந்தை
குருடாகப் போகக்கடவது என்று சபித்தனா. வெளிப்பட்ட
வீரியம் தேவ குருவாகிய வியாழ பகவானுடைய தாகலின்,
அது வீணாகாதபடி தேவர்கள் ஒரு பரத்துவாச படசியினை *
யுண்ணுமபடி செய்தனா. அப்பதவையினின்றும் பரத்து
வாசமுனிவர † பிறந்தனா மமதை உயிற்றினின்றும் குருடா
கப்பிறந்த தீரக்கத் முனிவா சில நாளைக்குப் பின்னா, தனது
சிறிய தந்தையராகிய வியாழ முனிவரை நோக்கித் தந்தை
யே ! நீ சிறிதும் விவேக மின்றி யென்றாயைப் புணர்ந்த தல்
லாமல், என்னையும் அந்தகனாகப் போமபடி சபித்தாய்.

* பரத்துவாசம் = கரிகஞ்ஞவி இது வலிய னென்றும், கருங்குரு
மா னென்றும் வழங்குகிறது

† சதாசிவ மூர்த்தியினது திருமுருகனினுண்டான பஞ்ச பிரம்
வீருட்களிலொருவராகிய பரத்துவாசா இவரன்று.

ஆகையால், உனமனைவி யுன மாணுக்க * நெருவன
பால புத்திரனைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கடவன எஃகநா
பின்பு பிரசஸபதியாகிய வியாழ பகவானுக்குப் பிறந்த பர
த்துவாசா பறவையினிடமாக வுதித்த தனது செனமத்தினுக்
குக் காரணமான வினையினை நினைந்து நினைந்து துக்கிச் சூத
தலயாததிரை செயயக்கருதிப், புண்ணிய பூமியாகிய பரக்
கண்டத்திலுள்ள சிவதலங்களை யெல்லாந் தரிசித்துக் கொண்
டே தெனறேய நோக்கிவருகையில், அருமபுகளையும் மலர்களையும்
முடைய சோலைகளாலும், சண்பக விருட்சங்களாலும், வரி
சை வரிசையான தென்னமரங்களாலும், வாழைகளாலும்
சூழப்பட்ட தாமரை மிகுந்திருந்தும் சுனைகள் நிறைந்த வெ
ரு வனத்தினைக் கண்டு அதில வேத ரூபமாகிய கொன்றை
விருட்சத்தினடியிற் சுயம்புவாக வெழுந்தருளியிருக்கு மெரு
சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்தவுடன் றனது மனதிலி
ருந்த சஞ்சலமெல்லா நீங்கி, ஆனந்தமே லிடக்கண்டு ஆச
சரியமடைந்து அவ்விடத்திலோரா தீர்த்த முண்டாக்கி வெகு
காலம் அப்பெருமானைப் பூரண பத்தியுடன் பூசித்துக் கொ
ண்டிருந்தனர். ஓர்நாள, சர்வ சகத்காரணப் பிரபுவாகிய
சிவபெருமான் தருமதேவதையான இடபவாகனத்தின்மேல்
மாங்குயில்போல மதுர வசனங்களை வசனிகு மலைமகள

* இச்சரித்திரம் திருவானமியூரப் புராணத்துச் சந்திரன் காம
நாசப்பட்டலத்திற் காண்க.

சமேதராய் விநாயகா, சுபபிரமணியா, திருநந்திதேவா, முனி
வாகள சூழக காட்சிகொடுக்கருளினா அரிபயறகுமரிய திரு
வடிகளைப் பரத்துவாச முனிவா தரிசித்து அடியற்ற மரம
போற கீழேவிழுநது எழுநது வலமவநது கூத்தாடி இருகறங்
களையு மஞ்சலித்து, ஆனநகபாவ்பஞ்சொரிய, ஏ சங்கரா!
சதாசிவா! சமபோ! சசிதரா! கங்காகரா! கங்காளா! கண
னாகலோய! கயிலையாளி! கதைமிடறறேயு! காமநாசா!
காலகாலா! போறறி போறறி பெனறிரந்தவுடன், அடியார
ககருளசுரக்கு மண்ணல, “குழந்தாய! நின பூசையை ஏற
றுக சளிப்புறறனம உனமனதி லுண்டாயிருக்கும் கவலையை
யொழிக, உன பிறப்பை யுனனி யினியாரு முனனை யிகழா
கள். நீ முனிவாகட்டுள நாயகமாக விளங்குக, அரசா குரு
வாகச துறோனாசசாரியனென்னு மேரா மைநத்தைப்பெற
றுச ஈகமாக இருக்கக்கடவை” என ஆசிமொழித் தந்தரு
ளினர். பரத்துவாசர் சுவாமியை நோக்கிப் “பெருமானே!
அடியேனுடைய பூசையினை யுரிமையாக ஏற்றுக்கொண்ட
தேவரீருக்குப் பலிதாய நாதன்’ எனறும், இவ்விடத்திற்குப்
‘பலிதாயத்தலம்’ *எனறும், என்னாலெடுத்ததீர்த்தத்திற்குப்
‘பரத்துவாச தீர்த்தம்’ எனறும் வழங்கவேணும். இத்தலத்

* பலி = பூசை தாயம் = உரிமை பலிதாய நாதா = பூசையை யுரி
மையாகக்கொண்டவா, பலிதாய மெனறது - தமிழில் வலிதாயமென
றாய்றது வலியன + தாயம், வலிதாயமெனினும் பொருந்தும், வலி
பன = பரத்துவாசா.

திறு வந்து தரிசிப்பார எத்தகைய பாவிகளேயாயினும் அவா பாவங்களை யொழித்துச் சகல வைஸவரிபங்களுமே அவர்களுக்காக கொடுத்தருள் வேண்டும்” எனப்பிரார்த்தித்தனா “அவ்வண்ணமேயாகுவென நிறுள்சுரந்து சாமகண்ட னுடைய சிவபெருமான பெருங்கருணைக் குடி கொண்டிருக்கும் பெருமாட்டியுடனே அந்தாசத்தான மாயினா.

பரத்துவாசர் பூசித்த சருக்க முற்றிற்று

தேவகுரு காமநாசச் சருக்கம்.

சைவாசாரத் துல்லியாசளே ! தேவாகடகெல்லாம ஆசிரியத் தலைமைபூண்டு விளங்கும் பிரகஸ்தியாகிய வியாழபகவான், சனது தமையன் உத்ததிய முனிவரது மனைவியாகிய மமதையைச் சோந்து பரத்துவாசரைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக விருந்ததனது காமத்தினை யெண்ணியெண்ணி மனது துயர மிகவடைந்து அனுதாபப்பட்டுப் பரிகார மொன்றுந் தோன்றாது சிந்தா குலத்தை யுடையராயிருக்கையில், அசமயம், அங்குச் சிவபெருமான திருவுருக கொண்டாற்போல, முழுதுபூசிய மாரகண்டேய முனிவா சமீபிக்க, உடனே வியாழமுனிவ ரெழுந்து அடிதொழுது, கைகூப்பி நின்றிட,

ஆசீர்வதித்து, “ஓ தேவ குருவே! நின் முகமலம் வாட்ட முற்றிருப்ப தெனனை?” எனறனா. தாரகைத் தலைவனும் பிரகஸ்பதி நடந்த விருத்தாநதங்களை யெல்லா மறிவித்து, “அப்பா! உனனை என்னிஷ்ட தெய்வநதான கொண்டுவந்து விட்டது. எனக்கு நீயே துணைசெய்ய வேண்டும்” என்று கூறக்கேட்டு, மறலியைவென்ற மார்க்கண்டேய முனிவர்சொ ல்லுவாராயினா, “முனிவரனே! நீ எனன காரியஞ் செயதினை? ஒரு பெண்ணின கற்பினைக் கெடுகுகும பாவமோ, கொடிது! கொடிது! காமத்தினை யடக்கி யாளபவனே நூரானி யென்ப படுவன. காமத்தால் இருதிரன் ஆயிரங்கண்ணான். காமத் தாற குபேரன கண்ணிழந்தான. காமத்தால் நகுடன உரு மா றினான். காமத்தாற கண்ணன் பலபிறவியடைந்தான. ஆத் தவின் காமத்தால் விளையுங் கெடுதிகள் பல. உனக்குக் காமத் தாலுண்டாகிய பாவத்தினை யொழிக்க வேரா சூழ்ச்சி சொல் லுகின்றேன கேட்பாயாக. இப்பாவம், சமஸ்தசீர அநதராத் மாவாக விளங்குந் சிவபெருமான அருள கிடைத்தாலன்றி யொருபோது நீங்காது. அத்திருவருள, மெய்யன்புடனே பூசைசெய்தலால் வரும். அப்பூசை சிவலிங்கப் பூசையே பாம். அப்பூசை செயதற்குரிய இடம் சிவதலங்களேயாம். அததலங்களில், விருத்த சுதீரநதி தீரத்தில் ஒப்புயர்வில்லா தோங்கும் திருவலிதாயமே மிகச்சிறப்படைத்து. அத்தலத் தப்பெருமானே பூசைசெய்து தேவர்களும் முனிவர்களு மற றுமியாவரும் பெரும்பேறுபெற்றுப் பேரின்ப மடைந்தினி

துய்ந்தனா 'மோட்சத்தினைக் கைவலவியமாகப் பெறுதற்கு
இத்தலத்தினைக் காட்டிலும் வேறுதலமுண்டோ' இல்லை!
இல்லை!! அதற்கும், கெனறேயத்தில இரத்தின உனத்திற்கும்
* வேலவனத்திற்கும் மத்தியிலுள்ளது. அங்குச் சென்று
பூசிக்கங்கடவை" எனக்கூறி விடை பெற்றேகினா.

தேவகுருவானவா சிவபத்தியிறசிறந்த மாராகண்டேயா
கட்டளைப்படி நவரத்தின மயமாய விளங்கும் திருவலிதாய
மடைந்து, நீராடி, நித்தியானுட்டான முடித்துத் தேகமெல
லா நீறணிந்து, நெற்றியில் திரிபுண்டரமிட்டுக் கண்ட முதலிய
வங்கங்களில் உருத்திராகக் மாலிகை தரித்து, மாசில்லாது
புகழ்பெற்றோங்கும் திருவலிதாயத்தி லெழுந்தருளியிருக்குஞ்
சோதிவங்கப் பெருமானே இதயார விந்தத்தில் ஆவாகனஞ்
செய்து, வந்தனை வழிபாடு புரிந்து கொண்டிருக்கையில், திரு
வருள் சுரந்து, உலகமாச்சாவாகிய உமையமமையுடன் சம்பு
சபதவாசயனான சிவபெருமான எதிரில் தோன்றிக் காட்சிக்
கொடுத்தருளினா. திருமாலும் பனறியாச் சென்றுணராக்க
திருவடிபைக தேவகுரு எரிசித்து அனலிற் படுமெழுகுபோன
மனமுருகித்தொழுது சொல்லுவாராயினா.

“மாலயன்றியா மாதேவா! உனபாதமே கதி. பரசிவனே-
பரஞ்சுடரே - பரமபொருளே - பரஞ்சோதியே - பசுபதியே

* வேலவன மெனபது திருவேற்காட்டினை

சரணம், சரணம் எம்பெருமானே, சகலவாணம் கோடிகட்டு
நீ தநதை, பார்வதி - தாய - அன்பானதாய தநதையாகளித்
தில் தங்களு குற்றங்களைச் சொல்லிக் கொளவதற்கு நாணப்ப
டுவாருண்டோ? இல்லை. ஆகலின், அமமையப்பராசிய உன்
களிடத்தில் என்குறைகளை முறையிட்டுக் கொளவதில் நான்
ஏன் வெட்கப்பட வேண்டும்? பெருமானே! நானறியாது
செய்த காமத்தால் உலகம்பழித்து என்னை யொழித்துவிடாத
படி பென்மேல் கருணை வைத்துக் காத்தருளாவது உன்பாரம்.
தநதையே! சாயே! தஞ்சம், கருசம், என்றனர். சாவலோக
ஆதாரபூதனாகிய பெருமான புனனகை செய்து, அன்ப! உன்
பாவம் உன்னைவிட்டு ஒழிந்தது. இனிதே கேவாக ளெல்லாம்
உன்னைத் தங்கள் குருவெனக் கொண்டாடுவதற் றுடையிலலை.
சுகமாகவாழ்க்கடவையென்று திருவாய் மலராதருளிச்சிவலிங்
கச் சூனமறைந்தருளினர்.

தேவதரு காமநாசச் சருக்க முற்றீற்று.

கேசவன் பாவநாசச் சருக்கம்.

சிவானுபூதி மானகளை! தாமரையாசனத்தில் வீற்றிரு
க்கு நானமுகக் கடவுளின் புத்திரனாகிய தக்கன, தனக்குண்
டாயிருந்த அதிகாரச் செருக்கினால், அகில லோகநாயகனா
கிய சிவபெருமானே விலக்கித் திருமால் முதலிய தேவர்கள்
குழுவொரு வேளவி செய்யத் தொடங்கினன். அதனையறிந்த

நாரதமுனிவர் வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து விமலனிடத்தில் விஞ்ஞாபனஞ் செய்தனா. இதனைக் கேடிக் கொண்டிருந்த அமுதம் போன்றவளாகிய உமாதேவியாரா தனது தந்தையாகிய தக்க னடதனும் வேள்விமைப பார்க்கும் பொருட்டுத் தனது நாயகனிடத்தில் விடைபெற்று வேள்விசசரஸையை யடைந்தனர். தருக்கே யுருவாயமைந்த தக்கன் அம்மையாளைக் கண்டு கோபித்துப் பறபல விதமாகப் பரஞ்சோதியாகிய பசுபதியை நிரதனை் செய்தனன். கேட்டவம்மையாரா பொறுதவராகி “ஏ தக்கனே! அகனி சோமேந்திர விட்டுணுவாதி சர்வதேவ தனுர்ப்புகனாகிய பெருமானே நீ பழித்தமையினால், உன் வேளவியானது சுடிகாடாகக் கடவது. உன்றலையறுப்படுப போகக்கடவது” என்று சபித்து, அகனினியை வளர்த்தியத்தில் மூழ்கித் தன்னைப் புத்திரியாகப் பெறவேண்டிச் சிவபரஞ்சோதியை நோக்கித் தவங்கிடக்கும் இமயவரசன் மகளாக அவதரித்தருளினர். பின்பு, ததிசியாதி சைவ முனி புங்கவாகள் தக்கனேநோக்கி, “ஏ! பிரம புத்திரனே! மறையனைத்து மகதேவனைக் காதபதியென்றும், மேதபதியென்றும், அத்வராஜனென்றும், எக்ரூபதியென்றும் பல நாமங்கள் பாராட்டி யுதகரித்திருத்தலை நீ யறிந்தாயில்லையோ? எவள் அன்னியமான ஈன தெய்வங்களோடு சமானமாக ஒருவார்த்தையாவது மகாதேவரைப் பேசுவானோ, அந்தத்தூாமதியே சண்டாளனாவனன்றி, உலகப் பிரசித்தியால் சண்டாளனென்றழைக்கப் படுமவன சண்டாளனாகான் என்னும்

புராணவசனம் கேட்டதில்லையோ? சரசிரேஷ்ட பிரபுவாகிய
 ஏ ருத்திரமூர்த்தி! உன்னை யித்ராததெய்வங்களோடு நமஸ்கார
 ங்களரீலும், அவல தோத்திரங்களாலும், ஆவாகனங்களாலும்
 கோபிககச செயயோம என்ற சுருதியினையும் தோஷ்டிலையோ?
 அநதோ! என்னுபதி சிவனேயென றறியாதவன தலையிடரு
 றுமே ஆசையால் இனியேனும் அகிலலோசமுந தொழு
 மெங்க ளாண்டவனாக சலிசளிப்பாயாக” என்று பல புத்தி
 கூறியுங் கேளாதவனாய் மேலு மேலு மிகழநதனன். இவற்
 றை யெல்லாம் நநதி யெய்பெருமான வாயிலாகக் கைலாசபதி
 யறிநது கொண்டு வீரபத்திரக கடவுளைத் தனது பால நேத
 திரத்தினின்று முண்டாககி, “ஏ வீரனே! நமமை நிரதித்துத்
 தககன வேளவி புரிகினறனை. நீ அவவிடரு சென்று நம
 கரு அவியைக்கேள். கொடுத்தால் வநது விடக்கடவாய்
 மறுத்தானேல், யாகத்தை யழித்தது, அவனறலையை யறுத்து,
 அவனுற்ற தேவர்களைத் தண்டரு செயது வருவாய்” என்று
 ஆஞ்ஞாபித்தனர். உடனே வீரபத்திராதன றநதையாரிடத்
 தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு வேளவிசசாலையை யடைநது
 தக்கனை நோக்கி, “ஏ தக்கனே சாவைஸ்வரிய சம்பனனரான,
 சிவபெருமானுக்குரிய அவிப்பாகத்தைக் கொடு” என்றனா.
 அதற்குச் சிறுவிதியாகிய தககன் பின்வருவது தெரியாமல்,
 வடவா முகாக்கினி போற சீறிச்சினநது, “அசகடலை யாடி
 க்கு அவிப்பாகங் கொடேன்” என்றனன். அங்கிருந்த தேவர்
 சளு மவுன முற்றிருந்தனர் உடனே வீரபத்திர மூர்த்தி

ஆக்கிரமித்து வேள்விச சாலையிற பிரவேசித்துப் பிரமனறலை நானகு மதிரும்படி குட்டினா, அவன மனைவி சரஸ்வதியின் மூக்கை யறுத்தனா குயில வடிவங்கொண்டு ஓட வாரம் பித்த இந்நிலை வாளால தகாத்தனா, நமனைக் கொன்றனா, சந்திரனைப் பாதத்தாற நேயகுதனா, சூரியனது எண்ணானகு பறக்கையு முதிரத்தனா, அக்கினியின் கரங்களைத் துண்டித்தனா. இலகருமியி னிளமுலைகளை மீரத்திரிந்தனா, தக்கன சிரங்கொய்தனா, இவற்றை யெல்லாவ கண்ட நாரணன அதி சோபங்கொண்டு காசுகித்து, சுருட வாகனமேறி, எதிரிலவந்து தனது சககராயுதத்தினைச் சமுற்றிப் பிரயோகஞ் செய்தனன். வீரபத்திர சுவாமி ஓர் ஊங்காரஞ் செய்து, அச்சக்கரத்தினைத் தனது இடது கரத்தால் வாங்கி வீசி பெற்றிந்தனா. அக்னை யொரு பூகம் வாயிற போட்டுக் கொண்டது பின்னாத்திருமலைப் பிடித்துப் பாசத்தாற கரங்களைக் கட்டி, காலில விலங்கிட்டு, அவவேளவியிலிறந்து கிடக்கிற பிணங்களைச் சேர்த்துப் பிணித்து, அவனறலைமேலேற்றி, வேள்விச சாலையை மூன்று தரம வலம் வருமபடி செப்தனா. அச்சமபத்தில, சுருளு சமுத்திரமாகிய கண்ணுதற்கடவுள் இடபவாகன ரூடனாப் அவவிடம் எழுந்தருளினா சுவாமியைக் கண்ட விஷ்ணு மூர்த்தி நாண மடைந்து, பயந்து நடுநடுங்கி போர் புர னின்று, “அப்ரமேய, அநாமய, நிரக்குண, நிரஞ்சன, பிரணவ சொரூப, நாமரூபரகித, கைலாசசிகரவாச, உமார்த்தகிருத சேகர, மிருகவஸ்த, பஸ்ம துளித விக்கர, பஞ்சாநந, சந்திர

சேகர, வியாசர சாமாமபாசர, பஞ்சகிருதப சாமபன்ன, ஆண்டருளும், அடிமையை ஆண்டருளும்' அபியாது செயத பிழையை மீனனித்தருளும்" என்று பலவாறுதத கோத்திரஞ் செய்தனன். பரம பதியாபிய பரமேஸ்வரன மனமிரங்கிக் கருணை கூர்ந்து சொல்வாராயினா. "மாவிற சிதகுண்டு மயங்கும ஏ மாயவனே! நீ நமமைச் சிந்திநெடுரிடுது கொள்ளீராது, மறறைய சாமானய தேவாகளைப்போல நீயுமததககன வேள விசசாலையிற சோநதிருநகர யாகலின, வேளவிச சாலையிலிற நத தேவாகளின் கேசங்களை (பிண்டுகளை) சுமக்கப் பெற்றதனை, இதனால், இன்று முதல் நீ பெல்லாராலும் 'கேசவன்' என்று அழைக்கப்படுவாய். அன்றியும், நமமை நிரந்திதத துவடன சினேகத்தை விருமபிபதால, உனக்கு நோநத பாவத்தினை பொழிக்கக் கேசவனென்னும் பெயருடன் பூமியிலே சென்று, நாமிகவும விருமபததகுநத திருவலிதாய கேஷத்திரத்தினை யடைநது நமது அருட்குரிபைப் பூசிக்கககடவாய்" என்று கருணை செய்து, வீரபகதிரரைக கொண்டு மறற தேவாகளைப் பிழைபித்தப பிரமன கேட்டுக கொண்டபடி தங்களை யாட்டுக்கலையுடன் எழுப்பி, இமய மலைக்குச சென்று, பார்வதி தேவியானர மணநது, கைலாயத்திற கெழுநசருளினா.

பின்னர், செகசெனமாதி காரண வஸ்துவாகிய சிவபெருமானறிரு ஆளுஞையினபடி கேசவ நெடிய மதிலாற் சூழட பட்ட திருவலி தாயத்தலத்தினை யடைநது, தீர்த்தமாடி விபூதி உருத்திராட்சந் தரித்துப் பூசைக்கு வேண்டி முபகர

ணங்களாகிய பீதாம்பரம், இரத்தினபாணம், சந்தனம், திருமஞ்சனம், தூபம், திருப்பள்ளித்தாமம், தீபம், பஞ்ச கவலியம், கணிகள், தேன, திருவமுது சேகரித்துச் சிவாகமப்படி ஆவாகனம், தூபனம், சநந்தானம், சநந்திரோதனம், அவருண்டனம், தேனு முததிரை, பாசதியம், ஆசமனீயம், அாகியம், புத்தானம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், பானீயம், ஆராத்திரிகை, சப்சாப்பனையாரு சோட சோபசாரஞ்செய்து, உரை தடுமாற எனபு நெக்குருக உடலெலா மெனமயிரப்பொடிப்ப ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக அஞ்சலிசது, மோட்ச விதாயமான பஞ்சாககரஞ் செபித்து, வண்ணங்கிக்கொண்டு திருமபி, அததலத்தினுக்குச் சிறிது தூரத்திற குணதிசையிலொரு பன்னசாலை யேறபடுததி, அதிறறங்க, நாடோறுங் காலையிலு மாலை யிலுஞ்சென்று திருவலிதாய நாதனை வணங்கிக் கொண்டிருந்தனர். ஓர்நாள, “கேசவனே, நீ செய்த பாவமுனைவிட்டு விலகியது” என்று அசரீரிகேட்ட மாததிரத்தில், கங்குகனாகா ணாத ஆனந்தங் கொண்டவராய அடியற்ற பனைபோல கீழே வீழ்ந்து எழுந்து தோத்தரித்து விடைபெற்றுச் சென்றனா

திருவலி தாயத்திறகுச் சமீபத்திலக்கேசவனறங்கிவாழ்ந்த
* கோயிலுக்குச் சனிவாரந தோறுஞ் சென்று, கேசவ ஆதி
கேசவ, ஆதிகேசவப் பெருமானே, நாராயண, ஆதிநாராயண,

* இக்கோயில் கொண்டூரிலுள்ள ஆக்கேசவப் பெருமான ஆலயமேயாம். இக்காலத்தில் தாமோதரப் பெருமான ஆலய மெனவழங்கி வருகிறது. தாமோதரனா சிலகரலம் அங்கிருந்தமையினால்

ஆதிநாராயணப் பெருமானே, தேவ, வாசுதேவ, வாசுதேவப் பெருமானேயென்று வந்தனை வழிபாடு செய்யப் பெற்றவர்களை பசியாற பீடிககப்படாமல் எந்நாளும் அறுசுவையோடுங் கூடிய பிரசாதங் கிடைக்கப்பெற்று வாழ்ந்து, பின் வைகுந்தப்பதவியினைப் பெறுவார்கள். இவ்விடத்தில் துவாபரயுக முடிவிற ருமோதரனான சில காலந் தங்கிவாழ்ந்து வஸ்சாய நாதனை தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்து சென்றனர்.

கேசவன் பாவநாசச்சருக்க முற்றிற்று.

அனுமா ரபராதமன்னிப்புச் சருக்கம்

சீவகாருணணிய முனிவர்களே ! பூர்வத்தில் இலங்கைக் கதம்பனை இராவணன் சன்னியாசுவேடம் பூண்டு, தண்டகாருணணியத்தில் இரவிஞ்ஞலத்தோனறலாகும் இராமன் பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியை யபகரித்துக்கொண்டு இலங்கைக்குப் போய்விட்டான். வீராவீரனாகிய இராமன் பெண்டிழந்து தன் தம்பி இலட்சுமணனுடன் ஏங்கிக் காஞ்சியிற் சென்று, மறை யுருவமைந்த மாவடியில் வீற்றிருக்கும் ஏகாம்பர நாதனைப் பணிந்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று, கிஷ்கிந்தையைச் சேர்ந்து, சுக்ரீபன் சேனையுடன் போய், சேதுபந்தனஞ்செய்து கடலைக் கடந்து, இராவணனுதி யசுரர்களைக் கொன்று, சீதையைச் சிறை மீட்டுக்கொண்டு திருமபிக் கந்தமாதனத்தில் வந்தவுடன்,

இராவணனது பிரமகத்தியானது இராமனைச் சூழ்ந்துகொண்டு இமைப்போது நீங்காமல உமமென்னும், தனது மாறியினைத்தட்டி, முகத்தினைச் சுளித்துக்கொண்டு சண்ணடக்குவரும், ஆரவாரஞ்செய்யும், உதட்டினைமடிக்கும், கூரியபற்களை நெறநெறவெனக் கடிக்கும், கீழேவிழும், மேலேயெழும்பும், எனனை யெதிராப்பவ னோடா வென்னும், வாடா இந்த மானிடனை யினதே கொன்று தினதேபப மிடுவேனென்னும், அட்டகாசஞ் செய்யும், கோபிக்கும், என்னைப்பகைத்து உயரவல்லவனோடா வென்னும் இச்சனைசகண்ட இராமா முகம் வாடி, “சுமடீ, சுமடீ, இலட்சுமணா! இஃதென்னை? இராவணனுபத்திரவம் பண்ணுகின்றனனே” என்றனர் “அண்ணா, அஞ்சவேண்டாம். அரக்கனன்றே யுதிந்நனை” என்றான் இலட்சுமணன். இராமா நடுங்கி, “ஜானகி, ஜானகி! இதுவெனனை! பத்துத்தலையன பதரச்செய்கின்றனனே” என்றனர். “சுவாமி! பாவி முன்னமே படுகளத்திற படடொழிந்தனனே” என்றான் சீதை. இராமரொன்றுந் தோன்றாதவராகித் திகைத்திகைத்துத் திகிறபட்டு வாயவெண்ணி நடுநடுங்கி நான்குபக்கங்களிலுந் திருமயித்திருமயிப் பாரத்துக்கொண்டிருந்நள அச்சமயம், அவவிடத்தில் திருநீற்றறினொளி திகழும் அதிசயத் திருமேனி யுடையராய், சிவகதா சங்கீர்த்தன சீலராகிய சில முனிசுழாங்கள் வந்து இராமரைக்கண்டு, “ஏ இராகவ, அஞ்சற்க நீ கொன்ற இராவணன் இராககதனே யாயினும், அவன பிரமகுலத்தில் வந்த புலத்தியன் பெயரனாதலின்,

பிரமகத்தியாகவந்து பீடக்கினறன். அதனையொழிகக வோ
ருபாயம கேட்பாடாக. திருகைலாயத்தினின்றும் ஓர் சிவலி
ங்கப் பெருமானைத் சருவித்து, இவவிடந்தாபிசதுப பூசிப
பையேல், அது இன்னே நின்னைவிட்டு விலகும்' எனறனா
இராமரகேட்டு மனமகிழ்ந்து, இக்காரிய முடிக்குவைப்பான்
புஜபல பராக்கிரம சாலியாகிய அனுமானொருவனையென வெ
ண்ணிக கூறுவாராயினார்

“அனும, சீதாசோகவிநாச! இப்போசெனக குண்டாயி
ருககும் ஆபத்தினின்று நீங்க, திருப்பாற கடலினழகு மாநிப
பின்னிடவெண்சோதிவிரிகுருந்திருக்கயிலாயத்திறகுச சென்று
அருட்சூறியொன்றினை யுடனே கொண்டு வரக்கடவாய்” என
று இராமா சொல்லியவுடன் வாயுவின ஒளரச புத்திரனாகிய
அனுமான வெள்ளியங்கிரிகுருச சென்றனா. அவவனுமார
வருதற்குச் சிலநாள் சாமதப்படலும், இராமா மாசுவா கட
டையினபடி எழுந்து நீராடி, நிகதியானுஷ்டான முடித்து,
கங்கணங்கரத்திறசோசது, விபூதி யுருத்திராட்சம புனைந்து,
மிதுனமாதம சுக்கிலபட்சம புதவாரம அஸ்தாட்சத்திரம் இ
டபலக்கினம கூடிய சுபதினத்தில், தனது மனைவியாகிய சீதா
பிராட்டியார் தமது கரங்களாற்றிரட்டிக் குவித்தமைத்த* வா
லுசவிலங்கத்தைச் சோடசோபசாரத்துடன் பூசித்து, பிர
தட்சண நமஸ்காரம் பலலாயிரந்தரஞ்செய்து, பலவரம்பெ
ற்று, தனமுன்னேனறும் பிரமகத்தியினைப் பிலத்தில் வீழ

* வாலுசம் = மணல்.

த்தி, அவவாயலையடைத்து, அதனமேல வைரவக்கடவுளை
தகராபித்து, மனம்பூரித்துச் சிவத்தியானத்துடன் எழுந்த
ருளியிருந்தனர்.

இதுநிதக, திருக்கயிலாயத்திற்குச் சென்ற அஞ்சனாதேவி
மைஞ்சனாகிய அனுமார, வெண்ணிலாக் கிரணம்பொழியும்
திருமேனியையுடைய நந்தியெம்பெருமான சரோருகச சர
ணிறறுமுநது, சிவலிங்கமொன்றினைப் பெற்று, கந்தமாதனம
வந்துசோந்தவுடன். முன்னமே இராமரால் சிவலிங்கநசா
பித்துப் பூசித்திருக்கக்கண்டு வியசனமுற்றது, இரகுநந்தரை
நோக்கி, “ஐய! என்னகாரியஞ் செய்தீர்! அடியேனசெய்த
குற்றமியாது! பெண்ணுசையால் சுகரீபன் உமமை- சினே
கங்கொண்டான்; மண்ணுசையால் விபீஷணன் உமமைசசர
ணடைந்தான். நானோ தேவரீர் திருந்தொண்டு ஒன்றினை
யேகைப்பிடித்தேனெனனை இங்ஙனஞ் செய்தலழகாமோ”
என்று நேமபியமுதனன். சக்ரவாததிக் திருமகனா அனு
மார முகநோக்கி. “மாருதிமைந்த, பெரியோர் குறித்த
பழக்காததய தவறுதபடி செய்யவேண்டி. நேரிட்டது, வே
றொன்று நினைத்திலேன. நானறுபித்த இராமலிங்கத்தின
முன்னா நீ கொணாந்த சிவலிங்கத்தினைப் பிரதிட்டை செய்
துபூசைசெய் இலையேல், என்னுற் பிரதிட்டித்த இலிங்கத்தி
னைப்பெயர்த்து நின்கையுற்ற பெருமானே அவவிடத்திறறுபி
ப்பாயாக” எனநனர்.

வாயுவின மைந்தனான அனுமார கேட்டவுடன் ஆனந்தம் கொண்டு கிளம்பி, இராமலிங்கத்தினைத் தன்னிருகரங்களாலும் பிடித்தசைத்து மசைபாததைக்கண்டு தற்போதமுற்றுத் தன் வாலாற பலவலயஞ் சூற்றித் தன் முழுவலிகொண்டு ஆகாயத்தி லெழுமபியவுடன், தனபெரிய தொருவாலறறுத் திடீரெனக் கீழேவிழுந்து மூச்சித்துப்போயினன். கண்ட இராமா, இலககுமணா, சீதை முகலியோர் அனுமார அகன் மாரபகமேல வீழ்ந்து வாயவிட்டமுதயாநதனர். பின்னொரு வரறு தெளிந்து, அனுமாரா இராமர் தனது மலைபோன்ற தோளினமீது சாயத்துக்கொண்டு, “மாருதிச்சிங்கமே! என செயவேன, எனசெயவேன்! பம்பை நதிதீரத்திலெனைச்சினை கித்தென்னயாவை மரற்றினை! சுக்ரீவனுக்கும் எனக்குஞ் சினைகஞ்செய்து வைத்தனை! கடலைகடந்தனை! மைநாகப் பருவதத்தை விசியெறிந்தனை! அம்மலையரக்கி அலரவரக் கினை! இலங்காதேவியை இம்மென நூறினை! அசோகவனத் தினை ஆக்கிரமித்தழித்தனை! என்பதினூயிர மரக்கரை மண்ட சசாடினை! சம்புமாலியைச் சயம்பெறவாட்டினை! அட்ச குமாரனை அழிவுறயறைந்தனை! இலங்கைமுழுதும் வெந்த முல் மூட்டினை! இளமுலைச்சீதையை யென்பால் இன்பொடு சேர்த்தனை! ஆ! எனபொருட்டு இவ்வளவு பேருபகாரஞ் செய்த உனக்குப் பிரதியுபகாரம் நானென செய்தனன் ஒன் றுங்காணென் குழந்தாய்! நின் கண்ணைத்திறந்து என் முகத்

தினைப்பார அநதோ, உனனை எவ்வணம பிரிந்துயவேன
என கண்ணிற கருமணியே!” எனறனா.

இத்தகைய வழித மொழிகள் அநிலகுமாரனாகிய அனுமன
செவியினுழைந்தவுடன், சிறிது சோபந்தீராகது எழுந்தது, இரா
மலிங்கத்தினுக்கு வடதிசையில் அனுமலிங்கந தாபித்துப்
பூசித்துத் தான, சாவ வல்லபமாந தனமை பொருந்திய சிவ
பெருமான மாடிக்செய்த அபசாரத்தினை யெண்ணியெண்
ணி நெஞ்சத்துணுகுற்ற வுருந்தி வாடுகையில், மகதியாமேந
திய ஞானசிரோமணியாகிய நாரதமுனிவா அவண்டைந்து,
நடந்த பாவறறையும் விசாரித்துக் கருணைகூரந்து கூறுவாரா
யினா “சஞ்சீவிராய நீ அம்பிகை பாகனுக்கியற்றிய அப
ராச்சமொழிய வேண்டுமாயின, கேட்பாயாக! எந்தப் புருட
னாவன சாவசொருபியாய்ச் சிவனை யறிந்து இலிங்கத்தில
பூசிக்கின்றானோ, அவன செய்த பாவமனைத்தும மனனிக்
கப்படும். திருமாலானவர், தனக்குப் பிருகுமாருனிவர்
சாபத்தாற கிடைத்த பத்துப்பிறப்பும் உலோகோபகாரமாம
படி செய்துகொண்டது சிவலிங்கப்பூசையாலன்றோ? உனது
நாயகனா மிரகுநதனுக்குண்டான பிரமகத்தி யொழிந்ததும்
சிவபூசையாலென்பது நீ காட்சியி லோராதனைபே ஆகலின,
நீயும்வங்ன மனபொடு இன்னே செய்யக்கடவை. அச்சிவ
லிங்கபூசை உத்தமதலங்களிலியற்றின, அது பலன கரதலா
மலகம்போற கிடைக்கும். இது திண்ணம், முக்காலமும்

திண்ணம் அறிவாயாக' எனக்கூற, அருருற்றழிநதிகுடக்கும
 அஞ்சனாதேவித்திருமகன், நாரதரை வணங்கிச் சிவபூசைக்கு
 ரிய, அவ உத்தமதலம் எதுவெனக்கேட்க, மகதிமுனி அகம்
 கிழந்து, 'சாவபகதசன சதரு அரணம் செயபவராகிய சிவ
 பெருமானுக்குப் பிரியமான தலவசன இநநிலவுலகத்தின
 கண்ணதழ்முண்டு. அநதத்தலங்களுஞ்ஞா, மணமலாசசோலை
 குழநச திருவலிதாய கேட்கதிரததைப்பாக்கிலும் மேற்பட
 டதலம் எகநாலத்திலும் எவ்விடத்திலுமிலை. பெருமானுக்கு
 அகதலமே பிரியமானது கண்டராமபோல விளங்குநதண
 ணீர்த்துறைகையுடைய அந்த வலிசாயத்திரு நகரத்தில் கரு
 ணைவள்ளலாகிய சிவபெருமான தன்னடிபார வேணந்தி வரங்
 களை வேணடியபடியே விரைந்து அளித்தருளுவா மந்தி
 ருத்தலைமை பூண்ட பஞ்சாட்சரத்தினைத் தியானித்துப் பசு
 சிலையானலும் பனிமலரானலும் பிளவுபடா பத்திருடன்
 பறிதகணிந்து தொழுது துதிசெயவசே அநதப் பரம சிவ
 ததிறகுப் பரம சநதோஷம் ஆதலின் நீ அவ்விடத்திற்குப்
 போய விழுதி உருத்திராட்ச மணிந்து பசுபதி நாயகனை
 யனபொடி பூசித்து வேணடிய வரங்களைப் பெற்றுயவாயாக
 என்று உபதேசித்தருளி ஆசிமொழி கூறி ஆகாயவழிபோயி
 னா. பின் அனுமாத் இராமரைவணங்கி, சிவபூசைசெய்ய
 விடைபெற்று நாராயண விருதய சபமநதிரமாகிய பஞ்சாட்
 சர நாவிரையத் திருவலிதாயத்தினை யடைந்து, தன பெய
 ரால் ஒரு தீர்த்தங்கண்டு, அதிலாடிச் சிவசின்னம்பூண்டு,

அன்பு மிருநது, ஆகமவிதிப்படி பூசைசெய்து, உண்ணலுறங்கல முதலியவைகளை யொழித்து ஐம்புலனடக்கி நெடுநகாலந் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும்போது, பொன்போல விளங்குஞ் சடைமுடியுடைய சிவபெருமான மயிலிளஞ் சாயறபோன்ற மலைமகளுடன் பளிங்குமலைபோல விளங்கும இடபத்தின் மீது காட்சி கொடுத்தருளாக கண்டி கைகூப்பிச் சொழுது, “எம்பெருமானே, தேவரீர் மகிமைகளைப் பலதரம் எனது நாயகனாகிய இரகு நந்தனராத் கேட்டிருந்தும், சிறுதறிவினனாகிய யானது அறியாது, அகம்பாவமுதறு நினபாலியறறிய அரிய அபராதத்தை சமித்தருளவேண்டிம சிவனே! பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய பசுபதி! பார்வதீபங்கா!” எனவேண்டி, இன்னும் ஓர் வரம வேண்டுகின்றான வானரச சிரேட்டனாக தலைவன அது யாதெனில்,—“அடியேன பூசையைக் கொண்டருளிய இந்தப் பரமலிங்கத்தைப் பணிந்து வணங்கப் பெற்றவர்கள் கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் உள்ள இலிங்கங்களுள்ளாவற்றையும் வணங்கிய பலன் அடையும் படி கிருபை புரிந்தருளவேண்டும். நானெடுத்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்பவர்கள் எத்தகைய இழிசூலத்திற பிறந்தவரே யாயினும், எத்தகைய பாவம் செய்திருப்பவரே யாயினும் அவர்கள் செய்த குற்றங்களை மன்னித்தருள வேண்டும்’ என்று வேண்டிதல் செய்ய, வேண்டிவார் வேண்டியதையே விரைந்து கொடுக்கும் கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற்பெருமான்

அவ்வனுடனுக்கு வரமனை தனங் கொடுத்தருளி உலகமாதாவா
கிய அம்மைமுடன் சோதி லிங்கத்தில் மறைத்தருளினாள்.

அனுமாரபராத மன்னிப்புச் சருக்க முற்றிற்று.

இராமர் தரிசித்த சருக்கம்.

சிவரக்கிரயோக்கிளே 'வானமைத்தன மைத்தனாகிய அனு
மான்மலைவளா காசலி மனாளை காத்தலித்த திருவலிதாயத்தில
மிசக லாகலகொண்டு, அததலித்தில சிவபுராணஞ் சொல்லு
கின்றலாகியும், சொல்லச சிரத்தையுடன் கேட்கின்றவர்
களையும், அதனை வியந்து கொண்டாடுகின்றவர்களையும், சிவ
னடிப்பாகளை பெதிரகொண்டு சென்று அழைத்துவந்து
அன்புடன் அமுதுடிகின்றவர்களையும், சிவபெருமான்ப
பூசி-ஞா செயலையே மேற்கொண் டிருக்கிறவர்களையும், சிவ
நாம முழுகததிலையுங் கண்டு சிவபெருமானுடைய பதகாது
பாசதுளித்ததைக் கவசமாகத் தன்னுடலிறாறாங்கி அததலத்
தனை விட்டுப்பிரிப மனமெழாது பலநாள வாழ்ந்துகொண்
டிருக்கையில், கௌசலை மைத்தனாகிய இராமா கந்தமா
தனத்தை விட்டு அயோத்திகஞ்ச செல்லுமபோது, பிறவிந்
துன்பங்களைப் போக்கிப் பேரினப்பலி கொடுத்தருளுஞ் சிவ
பெருமான ஆட்சியில் விளங்குந திருவலிதாயத்தினை யடை
ந்து, காந்தகனனா கண்ணுதலைக் கண்ணூரத் தரிசித்து,
அகண்ட சச்சிதானந்த கரீபூதனை சரணம், அவாவகமனோ
கோசரனை சரணம், இலம்போக வதிகாரஸ்தனை சரணம்

ராசானுதிசபத வா⁴யார்த்தனே சரணம், உமாமகேஸுவர
மங்கள் விகரகனே சரணம், ஊர்த்த நாண்டவ மூர்த்தியே
சரணம், எல்லாம வல்ல பரமசிவனே சரணம், எம்பெருமா
னே சரணம், அப்பனே சரணம் சரணம், ஐயனே சரணம்
சரணம், அண்ணலே சரணம் சரணம், அரகே சரணம் சர
ணம் எனப் பல திருநாமங்கள் பெரித்துச் சொல்லி, அருச
சனை புரிந்து பேரினப் பம் வா ரததொழுது பலதரம் பருசாங்க
அவ்ந்தாங்கமாகப் பணிந்து, வந்தனை வழிபாடி புரிந்து சில
நாள் அவ்விடம் வாசஞ்செய்து, வேதத்தில் விஸ்தாரமும் விமல
னது சிவானுகிரகம் பெற்று, அனாமனுகருப் பல முகமன
கூறித் தன்னுட ன்முடிசூதுகொண்டு அபோத்திகரு¹ சென
றனர்.

இராமர் தரிசித்த சருக்க முற்றிலும்.

அகத்திய ரத்தி யொழிந்த சருக்கம்.

சிவஞானத் தபோதனர்களை! கடலேழையு மொரு உழந
தள வாககி யாசமனிதத முனி வேந்தனும் அகத்திய முனிவர்,
ஓர் காலத்தில் இமயமலையினின்றும் தெனறேய நோக்கி
வந்து கொண்டிருக்கையில், மாயையின் மகளாம் அசமுகி
யின் புத்திரர்களாகிய வில்வலன வாகாவி பென்னுங் கண்
டகாக ளிருவருங் கண்டு, இமமுனிவரைக் கொல்ல வேண்டு
மென்றெண்ணி, இளைபோனாகிய யாதாவி யென்பவன அஜ
வருத்தாங்கி ஓர் காட்டில் மேய்ந்துகொண்டிருந்தனன்.

முத்தோனாகிய வில்வலன நெறியிற நிருத்தம, காதினிற்
 குழையும, கண்டதிற கண்மணியும, கரத்திற றண்டு கமண்
 டலமும், அரைநீர் கலலாடையுந தாங்கி முனிபோலுருக்
 கொண்டு குறு முனிமுன் வந்து, மூன்று தரம் பிரதட்
 ணஞ் செயது அஞ்சலிததுச் சொல்லுவானாயினான். “எ
 முனியரசே ! தேவரீர் இவ்விட மெழுந்தருள் அடியே னெ
 ன்ன புண்ணியஞ் செயதனன். மேலும், அடியேனைக் கிரு
 தார்த்தனாக்கும பொருட்கு ஏழையின சிறு குழை க கெழுந
 டருளிப் போசனஞ்செயது போதல் வேண்டி” என்று அவ
 டது நிருப்பா தங்கலில தண்டாகாரமாகப் பணிந்து நின்றன
 கண்ணிகர் கிரதிய மலையின செருககை யடக்கிய குமபமுனி
 அவன் வஞ்சகத்தை யறிபாது சயமதித்து அவன் பின் சென
 றனா. உடனே வஞ்சக வேடம் பூண்ட தகாமுகித்தனைய
 னும் வில்வலன நீராடிச், சமையற சாலையிற புகுந்து சுத்தஞ்
 செய்து கோலமிட்டிச், சத்தமான வரிசிமா லன்னஞ் சமை
 தது, பல பதார்த்தங்களுடன் நுகருருவங்கொண்ட தன் முனை
 வன் வாதாவிபையறுத்துப் பகருவமாகக் கறி யாக்கித், தன்
 வேண்டிகோளுக்கிையந்த முனிச்சீரேட்டரை போ ராதன
 சதி லெழுந்தருளச் செய்து பசாரத்துடன் நூப தீபந்தந்து
 சூறுசுவையாக வமைத்த வன்ன பாணதிகளுடன் அவவசமாயி
 சக்கறியினையும் படைக்க, ஐம்புலனவித்த அகத்தியராகிய
 சிவராசபோகர் அன்புடனே யுண்டு பசிகிட்டு வு எழுந்தருளி
 நிருந்தனர்.

அதன் பின், ஞாமுதன மருகனும் தண்ணளியற்ற விலவ லன தென்றிசை நிறுவிய தெனறல் உலவும் பொதியமர சை வததுப் பெருநதகை யண்ணலாம அகத்திபருயிரை வாங்கக் கருதி, தம்பீ! வாதாபீ! வா விரைவுடனென்றனன். கொலைத் தொழிலையே தவமெனப் பூண்ட வம்பெருக்கும் படுபரவியா கிட வாதாவி, “அண்ணு! வநதேன இதோ வநதேன” என்று, உலோபா முத்திரையின் கொழுனராம அகத்திய ருதரத்தி னீன்று ஆடடுருவங் கொண்டு வெளிவர உததேசித்த மரத்தி ராசதில், மூன்று போதும் முழுதுணர் முனிவா தெறறெனக் கெரிந்து சிவசிவ என்று விண்படடுருவும் விநதிய மலையைக் சடைபடப் படுத்திய தன்றிருக்கரத்தால் வாரிறநினைத் தடவு தலும், வாதாவி யவன கோசாவி விட்டுச் சீரணமாயினன். தம்பீ மடிநத சங்கதியைத் தெரிந்து துருவாச முனிக்தோன்ற ளாகிய விலவலன தண்டொன்றோடு முனிவா சலையில் மோத வாதனை சிருட்டியாதி தொழிறகளையு மியற்ற வல்ல அகத திட முனிபுங்கவர் தன்னெதிருற்ற வொரு தருப்பையினை மெ டுச்சுதுச் சிவாஸ்திரமாகப் பாவித்துப் பிரயோகஞ் செய்து விலவலனைத் * தழுவதனா.

* விலவலன இந்நதவிடம் - விலவலன வாசகம்; இது-விலவலனக் காண வழுங்குகிறது இவ்விடத்திலேயே அகத்தயா சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்தது விலவலனையும் வாதா விலையும் கொன்ற விடம் ‘கொண்ணு’ என வழுங்குகிறது இவ்வூரில் வலிதாய நாத ஸ்தூபித்த கேசவப்பெருமானேன்று வழுங்குகிற தாமோதரப் பெரு மர ளாலயமுண்டு.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வாழாபியும் வில்வலனுநீண்ட கரிய மேகம்போலு முருவங்கொண்டு, மிகக்கோப முடைய வராய் ஆர வாரத்துடன் அகத்தியா முன் றோன்றினார். அது கண்டு முனிவர், 'துருவாச முனி மக்களிடவர்கள். இவர்களைக் கொன்றமைமால் பிரமகத்தி நமமைச சூழ்கின்ற' தென்றறிந்து, இதை யொழித்துக் கொள்ளாமபொருட்டு, அவ்விடத்தில் ஒரு சிவலிங்கம் பிரதிட்டை செய்து பூசித்த உடனே, தன் முன் வந்த சாயைகள் இமமென மறைந்து விட்டன

பின்னர், அவ்விடத்தினின்று மெழுகது சென்று, சமீபக திற றவஞ்செய்து கொண்டிருந்த பரத்துவாச முனிவனாக கண்டு அவருடன் அளவளாவி, திருவலிதாய நாதர் மகிமை களைத் தெரிந்து தரிசித்து வணங்கிக் கண்ணீர் சொரிந்து, ஆனந்ததகா லாடிப்பாடி அழுது தொழுது நிறகு, சருவான் மாககளையு மீன்ற இளமுலைக கன்னி கௌரிபாகனாகிய வலி தாயநாதர் காட்சிகொடுத்தது, 'அனப' மன்னைப்பீடித்தபிரம கத்தி யினி யுணை பணுகாது. அகாசப பொதிய மலைக குப் போகக்கடவை' என்றனா. அகத்தியர் மீண்டும் வணங்கி, "பெரும' விலவனைக் கொன்றவிடத்தில் நான் பிரதிட்டித்த சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு 'அகத்திஸ்வரர்' என்று வழங்கவேண்டும். நானெடுத்த தீர்த்தத்தில் மங்களவாரம் ஸ்நானஞ்செய்து அகத்திஸ்வரரை வணங்குகின்றவர்கா பிணிகளை பெல்லாம் ஒழித்துச்சிவஞானச் செல்வமளித்து ஆதரித்தருள வேண்டும்" என்றனர். பெருங்கருணை வள்ளலாகிய பரசி

யம் அவ்வரங்களைக்கொடுத்தது, பரசிவையுடன் சிவலிங்கத்திற்
கரந்தருளினா.

அகத்திய ரத்தியோழிந்தாருக்க முற்றிற்று

பிரமன் முத்தியடைந்த சருக்கம்.

சிவபகத சிரோமணிகளே! சத்திய லோகத்திலே வானர்
சமேதனாய நவரத்தின மயமான ஓர் சிங்காதனத்தின மீது
நானமுகக் கடவு ளெழுந்தருளி யிருந்து, ஓநாள தனக்குள
தானே சிந்திப்பாராயினா, “நான ஆண்டு கொண்டிருக்கு
இந்தச் சத்தியலோகம் உண்டாகி யழிந்ததற்குக் கணக்கு
முண்டோ? அவவப்போது அவ்வுலகத்தினை யாண்ட பிரமந்
திக்குத்தான் கணக்கேது? அவர்களில் நானு மொருவன்
முனே? என்றைக்காயினு நானும் இறந்துபோக வேண்டியது
நிச்சயமென் றேறபடுகின்றது. ஐயோ! இத்தகைய அந்
தைய தேகத்தை நிலையென நம்பி விஷயாநந்தத்தில் முழுகி
வினாகக் கெட்டேன்! மோசம் போய்விட்டேன்! முக்கியமா
கத் தேடிக்கொள்வதில் ஆசைப்பட்டே னில்லை. எத்தனை
யோகாலம விருதாவாகக் கழிந்துவிட்டது! அந்தக் காலங்க
ளா னுடைந்த பயனென்றங் காணேன். சீ, சீ! இதை
ன்னவாழவு? இனிமேனுந் சாக்கிறதையாக விராவிட்டால்
மோசமாக முடியும். அந்தோ! மாயையின் சாலமே சாலம்!
மாயையின் சொருபத்தைச் சிறிதேனுந் சிந்தித்து நோக்காது

அமமாயையிலே மயங்கி யுழனறேன் ! அம்மமம் ! மாயா போ
கம் எவ்வளவு ஆனநகத்தை விளைத்துவந்தது ! இவைகளை
பெல்லாம் உணமைபென தல்லலோ நமபியிருநசேன. மாயை
எனக்கு அன்னிய மென்றநிறதும், அமமாயையை நீங்கியிருக்க
முடியவில்லையே அல்லது, மாயையாகவே நானிருக்கின்
றேனோ வெனில், மாயை யொன்றுண டென்ன, அதன காரி
யவர்களா னுன வேறாக விளங்குகின்றேனே ! ஓ, ஆ ! இந்த
மாயை செய்வது இந்திரசாலமேயாம் ! இதினின்று மீண்டா
ல்லலவோ உயதியுண்டாம். இமமாயையினை கடப்ப தெவ்வ
ணம் ! மாயை கொடிது ! கொடிது ! மாயை யொழிந்தா லல
லது பிறவி பொழியாதே ! மாயையா லன்றோ தேகம் இடி
கரைபோ லிடிநது விழுநது கரைநது போகின்றது ! அங்
நுணம் போவதற்கு முந்தியே யன்றோ நித்தியமான வொன
தைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும் ! இமமாயையினை நானே
யொழித்துக் கொள்வதற்கு சிறிதுங் கூடாதே ! பிற
ரைக்கொண டொழித்துக்கொள்ளலா மெனில், யாவரும்
மாயா சக்திகளாகவே காணப்படுகிறார்கள். அவர்களை நாடு
வது குருடன் குருடனைத் தேடுவது போலாகும். மாயா
ரகிதனாயிருக்கிற வொருவனை படுகதாலன்றி யிது நீங்காது,
நீங்காது. அங்குள் மிருப்பவன் யாவன் ? ஓ ! ஓ ! அவன் பிற
பயிறப்பில்லாதவனாக வன்றோ விருக்க வேண்டும். அவ்வணம்
விளங்குபவன் யாவன் ? - அவனசாவ முகய ஹவிரதிர் விய
ங்களுக்கும போக்தாவாகி தகராகாச மதயகதனாக வினிது

பிரகாசிகும பரசிவப்பிரபு ஒருவரேயாம். இது சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம் அபபரமன நிருவடியினையே சரணமென றடைந துபவதுதான் மேலான நலம். அந்தோ! இங்காறு நினையாது கெட்டேன்! கெட்டேன்!" என்று திடீரெனச் சிங் காதனத்தினின்றுங் கீழே குதித்துச் சத்திய லோகத்தைத் தணந்து, ஊழிதோறோற்குங் கயிலாயகிரி யடைந்து, அவ விடத்தில், பிருங்கியே முதலிய பதினெண் கணங்களும பண பொழி சூழவே கண்ணுதற் பெருமான கருணையோ டிலருங் ககனங்கொட்ட கனக வால்யமும, அவ்வால்யத்தின் நிருவா யலிலே யினிதமருந் சண்டுழாயலங்கலாதிப் பலவகை மண மருவித்தா ண்டுணை மணக்கு மெழிலுடை வேகநீர் ாற படையினையை நலம் பெறத்தாங்கிய சிலாதரமுனி உயர்தளி த்ததோரா மகவாஞ் சிவம் பெற வந்த திருநந்தி தேவரும் இருக கக்கண்டு பிரமன், ஆநநதியெம்பெருமான நிருவடிகளை வணங்கி விடை பெற்றுத் திருக்கோயிலுள்ளே சென்றன. அவ்விடத்தில், நாரணன் முதலிய தேவர்கள் நலம் பெறத் துதிக்கவும், கணநாதர்கள் சுவரி விரட்டவும், கிம்புருஷ காரந்தருவ ராதிகள் கீதர்கள் பாடவும், அட்ட வித்தியேசுரா அட்டமங்கலா தாங்கவும், முனிவரரணைகர் அரகர சிவ சிவ வென்றடி போற்றவும், அரம்பையாதியர் ஆடிப்பாடவும், சிவபோகிகள் சிவானந்த மேவவும், திருவருண் மழை பொ ழியவும் பச்சிளங் கொடியாகிய பார்வதி தேவியாருடன எழு நதருளி யிருக்கும் செம்பளவம்போற் சிவந்து விளங்கும்

சடாமுடிபையுடைப சந்திர சேகரனைத் தன நிருநானகு கண்
களுங் களிப்பக்கண்டு, அவுடாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணி
நது, 'வந்தனை வழிபாடியற்றி, "ாரிரு முனிவா இன்போமி
தே" இரும் பெருநானம இசைவுடன் சொன்ன வித்தக
முதலவ ! வினையேன பரிபவமிங் கூறுவன கேணமோ" வெ
னக் கைகூப்பி அதிவினையதுடன் சொல்லுவானாயினுன
வாணிகேளவன.

"தவள நடணிகத் கண்ணளியுடையோய ! துன்பத்திற
கேதுவாகிய வெனது சிருட்டித் தொழிலில் அடியேனுகரு
அனுவளவாயினு மரசையிலலை. விட்டுணு வாதி பெரிபோர்
கள விபனபதவியிலுடி விருப்ப மிலலை. சதவந்திலே புணா
ந்து சதானந்த முத்தியடைவதற்கே முழு ஆவலுடையவரு
யிருக்கின்றேன" என்று கச்சரிப் பதறி யமுதனை அவன
பக்குவத்தினைப் பார்த்துக் கைலாயபதி, "கேளாய பிரமனே,
ஓ கொண்ட வெண்ண மிக வுத்தமமானதே. அமமுத்தி நிலைக
குக் தவநிலையே சாதனமாம், அத்தவநிலை சிவதலங்களிற
செயபின சீக்கிரம் பலனுண்டாம்; போக போக்கியங்களை
கொடுக்குந தானத்தாலும் சருமத்தாலும் கிடைப்பதன்று.
ஆகலின், கடல் சூழந்த வுலகத்திற் சத்க புரங்களி லொன்
றான காஞ்சிமா நகரத்திறகு வடகிழக்கில, விருதக் கூற்றி
திரத்திலுள்ள வலிதாயத்தை யடைநது, தவமுருற்றி வருவா
யாயின் உன்னிவடங் சித்தியாகும்" எனத் திருவாய மலந
சுருளினா.

பின், நாரண னுத்திவநதோனாகிய நளின் மலர் வாசியாம
பிதாமகன பெருமானிடத்தில் விடை பெற்றுக் குடிவேலோர்
வடிவினை நிகரெனக் காட்டிங் கொணறைமா மலர் மணம் எங்
கனும் வீசும் விண்தொழி மதில்முழ வலிதாயமதடைந்து, அவ
னும் ஆலயத்திற்கு மேற்றிசையினகண் தன பெயராலோர்
தீர்த்தமுண்டாக்கி, நீராடிச் தேன்றுளிகும நிழலில் வீற்றி
ருநருளும் வலிதாய நாதரைத்துதித்து, அன்பு மிகுந்த அரு
ச்சனை செய்து, அருந்தவஞ் செய்யச் சங்கற்பித்துப் பவரோக
நிர்மூல வருமருந்தாகிய திருநீறு பூசி உருத்திராக்ஷ மாலை
தரித்து, சந்திரசேகரபெருமானுக்குரிய சதவருந்திர மந்திர
ததைச் செபித்துக் கனி படசணம், சருகு பட்சணம், சலபட்
சணம், வாயுபட்சணம் செயபவனாகி, மோட்ச விதாய மாகிய
பஞ்சாட்சரத்தினைக் கணிசது, இசயாரவிநதத்தி னடுவிலே
ஆம்மைப்பபனை யமாந்தருள வைத்துப் பஞ்சாக்கினி மத்திய
னின்று அகோரமான அருநகவமுருற்றுவானாயினான்

இவ்வாறு நெடுங்காலங் கமலவேந்தன சமீப தவஞ்செய்து
கொண்டிருக்கையில், திரி நேத்ர தாரியாகிய சிவபெருமான்
இலங்கத்தினின்று மாவிரப்பவித்துக் காட்சிகொடுத்தருளின
ர். நானமுகன்ற னன்கிறு கண்களு நலம்பெறத் தரிசித்து.
அருட்பெருங்கடலே. அமுதசாகரமே அடியேனை யாண்டரு
ளும், அனாதி மலமுதத்தே ! ஆணவத்தா லழிந்தேன, மாயா
ரகிகளே ! மாயையால் மயங்கினேன், காமனை யெரித்தோய !

காமதீக்ரஹ கலங்கினேன, சிவனே! சிவனே! இன் புனபாத
மே கதி; இனி யெக்காலத்தும் பிறவாத வரமும், இறத்தீர்தீர்த்
தம் பிரமதீர்த்தமெனவும், இத்தலம் பிரமபுரி பெனவும், வழங்
கி வரவும் கிருபை செயதருள வேணமிமென்று பிரார்த்திக்க
அருட்பெரும் வள்ளாள மரலினஞ்சுண்டோன அவ்வரங்களு
டன அயனாகஞ்ச் சிவகணங்களுக்கும் தலைவனாக முயற்பதவி
யையுங் கொடுத்தருளிச் சோதிலி யகத்திற கரம்சருளின .

பிரமன் முத்தியடைந்த சருக்க முற்றிற்று.

திருவிழாச் சருக்கம்.

சிவபஞ்சாக்கிரநாவினாகளே! காவேரி நதியினைச் சனக
கங்கமாகவுடைய பொன்னிராட்டினை யரசாட்சி செய்து வந்த
விக்கிரமச் சோழனெனனும் அரசனது சபையில் ஓர் நாள
வைதீக சைவ சித்தார்த்த செலவராகிய ஓர் சிவனடிப்பரேழுந்
தருளினர். அரசன் அவ்வடிப்பாராத தரிசித்தவுடன் எழுந்து
வணங்கி விழுதி யேற்று உபாபித்தசு சொல்லுவானாயினான்
சுவாமீ! அடியேன அநந்த கல்யாண குணபரிபூரணரான சிவ
பெருமான றிருவருளால் பொன்னுலகத் திரதிரனைக் காட்டிலு
மிக்கச் செலவத்தினை யனுபவித்து வருகிறேன். அங்ஙனமிருந
தும், புத்திரபபே ரெனநின்மையின லுண்டாயிருக்குஞ் சஞ்
சலம் அதிகமாயெனனை வாட்டுகின்றது. அல்லும் பகலும் நித்

திரையினறி யேங்குகின்றேன. தேவரீர தயைபுரிந்து ஏழை யேன கவலை நீங்கும் வணணம் ஒரு குட்சி சொல்லவேண்டு மென்று இரந்தனன். சிவனடியாரா அரசனை நோக்கி, “ஐய! இ தோ என்பால் புண்ணிய ரூபமான ‘கேஷத்திரக் கோவை’ என் னு மோர்நூலிருக்கின்றது. இன்று சோமவாரமா யிருந்தலி ன இதனை யனபுடனே பூசித்துக்கயறு சாத்திப்பாரபபையே ல், அதி லெந்தப்புண்ணியத்தலங் காணப்படுகிறதோ, அகதல திறகுச்சென்று அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் உமராகத் சரீரக் திவ்ய மங்கள் விகரகத்தினைப் பூசிப்பையேல புத்திரபபேறுண டாம் எனறனர். அங்ஙனமே அரசன் கயறு சாத்தலும் ‘திரு வலிதாய கேஷத்திரம்’ வரககண்டு அளவிலா மகிழ்ச்சியடை ந்து, அத் சலத்தினை யிப்போதே தரிசிக்க வேண்டுமென்று பே ராசையுற்றுத் தனதரசினை யமைச்சரபா லொப்புவித்துக் தன துகறபினிற்சிறந்த மனைவிபுடன் வெளிப்பட்டுத் திருவலிதாயத் தினையடைந்து, தீர்த்தமாடி ஆலயத்துட்சென்று சிவார்சனை புரிந்து, கண்குளிரத்தரிசித்துத் துதித்து வணங்கி அப்பாற் போந்து உலகமாதாவாகிய தாயமமையைப் பூசித்துக் குறை யிரந்து நிற்க, அம்மையார திருவுளமிரங்கிப் புத்திர சந்தான முண்டாகும்படி வரந் தந்தருளினர். அவ்வரம் பெற்றவரசன் மனமகிழ்ந்த மீட்டும் வணங்கி விடைபெற்றுப் புறம்போந்து ஓராண்டளவும் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்து மதில்கள், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், மடவளாகங்கள், மாட வீதிகள் உண்டாக்கிப் பின்ன ரொருநாள் திருவிழா நடத்தத்

தொடங்கினன. அரசன கட்டளைப்படி ஆதிசைவர்கள் எண்ணி
 நந்திருவாபரணங்களையும் பீதாம்பரங்களையும் பெருமானுக்
 கு அணிந்தனர். எங்கணும் கோரண நாட்டினர். நவரத்தின
 மிழைத்த தம்பங்களில் வாழை கமுக முதலியவை கட்டினர்.
 பூப்பந்தர்கள் சந்திகளிற வாக்ஷினர். வீதிகளிற கோலமிட்
 டனர். சித்திரை மாதத்திற பூவ பக்கத்தில் புனர்பூச நட
 சத்திரத்தில் கொடிபேற்றிப் பல விழாவாற்றி, முதலுள்
 முதல பத்துத்தினங்கள் வரையில் பல்பல வாகனங்களிலே
 றி ஆணைமுகன் ஆறுமுகன் கண்டேசன் அமையாருடன்
 அரணுக்குத் திருவிழா வாரம்பித்து, காலையில் வீதிவலம்
 வந்தபின்னர், இரவில் மறைபவா வேதபாராயணஞ் சொங்
 லவும் குங்கிலிய தூபமெங்கும் வீசவும், அடியார்கள் நாமா
 வளி கூறவும், வெண்குடை நிழற்செய்யப் கவிரி ஆலவட்டம்
 சாந்தாற்றி நெருங்கவும், கொடிகள் தாங்கவும், எள் விழுத்த
 ளுடறின்றிப் பலா சூழநகனா. சூரியன் சந்திரன் நட்சத்தி
 ரம் யானைசிங்கம் போன்ற சீவாத்திகள் முன்னும் பின்னு
 மேநக, பேரிகையாழ, சைப்படகம், பறை, முரசு, குடமு
 முடி சின்னம், பூரி, எககாளம், சங்கம், தாளம், தண்ணுமை
 முழங்கவும் வெளிவந்தனர், வீதிகடோறுங் சும்ப மமைத்த
 னா வேதியர்கள் அட்டமங்கலத்துடனே தட்டுக்களில் தேங்
 காய சாமபூலம் காசு கற்பூரத்துடனே வந்து சீபாராதினை
 செய்யவும், சில வடியா ராடவும், சில வடியார பாடவும், அரி
 பயற்கரியோன வந்தான, அன்பருக்கெளியான் வந்தான,

இருக்குனிலிருப்போன வந்தான, மறையினில் மறைந்தோன வந்தான, வலிதாய நாதன வந்தான, தாயமமைத்தலைவன் வந்தான என்று தோத்தரிககவும, இச்சகைய ஆடம்பரத்துடன் மாடவீதி வலம்வந்து தூலலிங்கமாகிய கோபுரவாயலை படைந்தவுடன், ஆதிசைவா நிவேதனத்துடன் தீபாராதனைக்காட்ட, உருத்திரகணிகைகள் தூலவிசை மருவிய நடனமுடன் ஆலத்திசுமுற்றி எச்சரிகைகை சோபனம் பாடினர், நகதியெம்பெருமான முன்னேக ஆலபக்துட பிரவேசித்துப் பெருமானே முந்தருளினன, இவ்வகையாகப் பத்துத்தினங்களும பல வாகனம் பல விமானம் தோ முதலிய மீதிற் கொணராடித் தீர்த்தமாடி, அங்குதகார மவுனபலிதாவி, பிற பூசையுஞ்செய்து இடபக்கொழியை யிறக்கினர். அரசன் இக திருவிழாக்களில் அனேக பூதானம், வர்னதானம், அன்னதான முசலியசெய்து திருவலிதாய நாதனைத்தரிசித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு தனது நகரத்தினையடைந்து, புத்திரப் பெளத்திரர்களை வாய்ந்து, தெய்வங்கட்குத் தெய்வமாகிய திருவலிதாயநாதனது சலியாணசந்திர முசலிய குணங்களை யே சிந்தனைசெய்து கொண்டிருந்து சுகமாக வாழ்ந்து வந்தனன்.

திருவிழாச்சங்க முற்றிற்று.

தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம்.

பரத்துவாச தீர்த்தம்.

மனமடங்கப் பெற்ற மாதவர்களே ! முமமலங்களையும்
போகக் முத்தி செலவங் கொடுத்தருளுந் திருவலிதாயத்துச்
சுவாலயத்தின நென்றிசையிலுள்ள பரத்துவாச தீர்த்தத்தில்
ஸ்நானஞ் செய்யப்பெற்றோ புண்ணியத்தை யடைவாராக
ளென்பதிற சந்தேக மில்லை. அத்தடாகத்திலேயே சூரிய
வெப்பதகர் லொருகாலத்தில் தண்ணீரில்லா விழுநும, வேறு
சலங்கொண்டு வந்து அலவிடத்தில் விட்டுப், பின் அச்சீர்த்
தத்தை யொடுத்து உட்கொள்ளினும், சிரசின மேற படோட்
சித்துக் கொள்ளினும் உலவாவரும் பெருமணி பொன்னினியை
யும், போக முப்போதும் விளையுநன் னிலங்களையும், நற்குண
நற்செய்வுறு நன மனைவியையும், நல்லரிவுடையதோர் நன
மக்களையும், பௌவமுகற்றும் பல்கலை ஞானத்தையு முத்தி
யையும் பெறுவர். அத்தீர்த்தத்தில் விருச்சிக மாதத்திலே
சோமவாரத்தில் சூரியோதயமாகும் போது ஸ்நானம் செய்
பவர் பின்னோர் பொழுது பிரவிககடலில் மூழ்கார். அத்
தீர்த்தத்தில் ஆமாவாசையில் தத்தம் பிதர்க்களுக்குத் தருப்
பண மொருவன் செயவானாயின, அவன பிதர்க்கள் கண்ணுந்
ஹையுங் கயிலாய மதடைநது நித்தியானந்த பரசுக மெய்த
பெறுய்வ ரென்றறிவீர்.

அனும தீர்த்தம்.

பறந்து விளங்கும் பரம ஞானிகளா ! இகபர சகங்களைக் கொடுக்கும் வலிதாய நாதனாகிய சிவபிரான திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளிய ஆலயத்தின் குணதீசையிலுள்ள அனுமதீர்த்தக்கரையிலிருந்து சிறபாத்திரமாயுள்ள சிவனடியா ரொருவருக்கு ஓர் கவள அன்னமேனும் இடுவானாயின, அவ் னெக்காலத்தும் வெளையங்கிரியை விட்டு நீங்காத நல்வாழ்வு பெறுவான். மகா பாவிகளாயினும், இழிக் குலத்திற பிறந் தவர்களாயினும் இந்தத் தீர்த்தத்தில் அடைவுடன ஆடப் பெற்றவர்கள் அவர்கள் குற்றங்களினின்றும் கறையேறும் தனநி, அறம் பொருளினபம் வீடெனப்பகரும் புருடார்த்த நானகனையும் பெறுவார்.

பிரம தீர்த்தம்.

தச்சூவ ஞானத்தபகிகளே ! மலிதரு பிறவித்துபா தனைப் போக்கி மாண்பெறு முத்தி யின்பத்தைக் கொடுக்கும் திரு வலிதாயத்தின் குடதீசையில் பிரம தீர்த்த மொன்றுளது. அத்தடாகக்கரையில் உத்திராயண தட்சிணாயனங்களிலும், சூரிய சந்திர கிரணங்களிலும், அமாவாசை பருவங்களிலும், விதி பாரததிம மாதப்பிர வேசங்களிலும், மாலிய பட்சத்திம மறையை புண்ணிய காலங்களிலும் சிராராததஞ் செய்யின அந்த புண்ணியத்தினுக்களவே கிடையாது. அன்றியும், இரத தினங்களேனும், பொன்னேனும், பூஷணமேனும், வஸ்திரமே னும், பொருளேனும் இந்தத் தீர்த்தக்கரையிற் சிவனடியார்

தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம்.

களுக்குத் தானஞ்செய்யின, இமமையிற பெருஞ் செல்.
துடன் வாழ்நது, பின்னா மறுமையிற கிடைக்குஞ் சிவா
நஞ் சாகரத்தின மூழ்குவார்.

பாச வைரக்கிப்ப பாக்கிய வானகனே ! மணமது மருவிய
பூவிணா விழுமணி மலாச்சோலை பாங்குடன் சூழ்ந்த விப்
பிரம தீர்த்தத்தினைப் யடுத்ததுப்புக் பிறறேறெனவும் அகத்திய
தீர்த்த மொன்றுளது, காண்பீர். இதில படிந்தவாகடகே யல்
லாமல், இந்நீரினை அந்நிய கேயங்களுக்கு ஒழுகக்கதுடன்
கொண்டி போய அனபுடன் முழுது வோர்க்கும் மிக்க புண்
ணிய முண்டாகும் இவ்வரிய தீர்த்தத்தின உதவியால் முனைக்
கும் புறகொடி மர மாதிய வசேதனப் பொருளும் மோட்ச
மடையுமெனில், இகபர சாதனங்களை நன்குணரும் சேதன
ராகிய மாணுடாகள் வீட்டை வரென்பது அதிகமாமோ !
'கூறுவீர்.

முகதி செலவத்திறகுரிய முனிவாகாள் ! திருவலிதாய
மாகிய பிரமபுரியை யடுத்த விருத்தகூரீர நதியினீரிலே ஏலம்
இல்லங்கம், விலாமிச்ச முதலிய வாசனாதிரவியங்களைக் கல
நது நூறுகுடங்கொண்டு வலிதாயநாதனுக்கு மகாபிடே
கஞ்செய்பவா கலவியறிவிலலாதவா கலவியறிவெய்தப் பெ
றுவர், பொருளிலலாதவர் பொருள்கிடைக்கப் பெறுவர் ;
இடமில்லாதவா இடமணுகப்பெறுவா ; விவாகமில்லாதவர்
விவாகங்கூடப்பெறுவர் ; புத்திரப்பேறில்லாதவர் புத்திரப்
பேறெய்தப்பெறுவர் ; ஆபுளில்லாதவர் தீர்க்காயு ளடையப்
பெறுவர் ; இதுமுதலாகிய வைஸ்வரியங்கள் பல்வும யினி

டந்துயரது, பின் திருக்கயிலாயஞ்சேர்ந்து சிவசொருப முற்றுப் பேரினபமெயதப் பெறுவர்.

நஞ்சுமா நீல கண்டனுக்குகந்த நைமிசாரணிப் மாடவ முனிவீ! பிரணவாகாரமாகிய பூக்கள நிறையப்பெற்ற கொனறைமரத்தி னிழலிலே, தாயமமை சமேதரா யெழுந்தருளியிருக்கும் வலிதாயநாதின் சிறப்புப்பொருந்திய மானமியத்தினை, நாஞ்செய்த முற்றவப்பயனாவினது ஓகவுக டேடகவமபெற்றோம. நாஞ்செய்த தவமனறோதவம! இமமானமியத்தினைத் தகதம வீடுகளில் சோமவாச முதலிய புண்ணிய தினங்களில் அனபினுடனே படிப்பவரும், அதனைக்கேட்போரும், இமமையிலே தாமவிருமபிய புத்திர பெளகதிர களத்திராதிகளுடனே சகல வைஸ்வரியம் பெறவாழ்கது, மறுமையிலே சிவபெருமானது திருவடிநிழலில் வீற்றிருந்து பரமானந்த சுகமபெறுவ ரிது சத்தியமென்று கூறியருளினர் நற்குடிமாமுனிவர். சுபம.

தீர்த்தமகிமைச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

வாழி.

பேரறிவிடுந் கொன்றைமூ லத்தொளிரும் வலிதாயப் புனிதன வாழ்க, சாறறரிய கருணையுரு வாகியெழுந் தாயமமை சால் வாழ்க, வேற்றதிரு நீறுமணி பைமபதமிய வுலகமெலா மிலங்கி வாழ்க, தேற்றிடுவை தீகசித் தாநதனை வபபேறே சிறந்த வாழ்க.

திருவலிதாயப்புராண முற்றிற்று.

களுக்குத் தானஞ்செய்யின், இம்மையிற் பெருஞ்ஞ் செல்வ
துடன் வாழ்நது, பின்னர் மறுமையிற் கிடைக்குஞ் சிவான்
நட்ச ஞாகரத்தின மூழ்குவர்.

பாச வைரக்கிப்ப பரக்கிய வான்களே ! மணமது மருவிய
பூவிணா விழுமணி மலாச்சோலை பாங்குடன் சூழ்ந்த விப
பிரம தீர்த்தத்தினைப் யடுத்துப்புகழ் பெற்றோங்கும அகத்திய
தீர்த்த மொன்றுளது, காண்பீர். இதில படிந்தவர்கட்கே யல்
லாமல், இந்நீரினை அந்நிய தேயங்களுக்கு ஒழுக்கத்துடன்
கொண்டு போய அனபுடன் முழுகு வோர்க்கும மிக்க புண்
ணிய முண்டாகும் இவ்வரிய தீர்த்தத்தின உகவியால முளைக்
கும புறகொடி மரமாதிய வசேதனப் பொருளும மோட்ச
மடையுமெனில், இகபர சாதனங்களை நன்குணரும் சேதன
ராகிய மானுடாகள் வீட்டை வரெனபது அகிசயமாமோ !
கூறுவீர்.

முத்தி செல்வத்திற்குரிய முனிவாகாள் ! திருவலிதாய
மாகிய பிரமபுரியை யடுத்த விருத்தகூரீர நதியினீரிலே ஏலம்
இலவங்கம, விலாமிச்ச முதலிய வாசனாதிரவியங்களைக் கல
நது நூறுகுடங்கொண்டு வலிதாயநாதனுக்கு மகாபிடே
கஞ்செய்பவர் கலவியறிவில்லாதவர் கலவியறிவெய்தப் பெ
றுவர் ; பொருளில்லாதவர் பொருள்கிடைக்கப் பெறுவர் ;
இடமில்லாதவர் இடமணுகப்பெறுவர் ; விவாகமில்லாதவர்
விவாகங்கூடப்பெறுவர் ; புத்திரபேறில்லாதவர் புத்திரப்
பேறெய்தப்பெறுவர் ; ஆயுளில்லாதவர் தீர்க்காயு ளடையப்
பெறுவர் ; இதுமுதலாகிய வைஸ்வரியங்கள் பலவும் யினி

டைந்துய்ந்து, பின் திருக்கயிலாயஞ்சேர்ந்து சிவசொருப முறறுப் பேரினபமெய்தப பெறுவா.

நஞ்சமர் நீல கண்டனுக்குகந்த கைமிசாரணிப மாத்தவ முனிவீர்! பிரணவாகாரமாகிய பூக்கள நிறையப்பெற்ற கொ னறைமரத்தி னிழலிலே, தாயமமை சமேதரா யெழுந்தருளி யிருக்கும் வலிதாயநாதரின சிறப்புப்பொருதிய மானமி யத்தினை, நாஞ்செய்த முறறவப்பயனாவினது ஓகவுந கேட் கவுமபெற்றோம். நாஞ்செய்த தவமனறோதவம்! இம்மான மியத்தினைத் தகசம வீடுகளில் சோமவார முதலிய புண்ணிய தினங்களில் அன்பினுடனே படிப்பவரும், அகணக்கேட் போரும், இம்மையிலே தாம்விருமபிய புத்திர பெளத்திர களத்திராதிகளுடனே சகல வைஸ்வரியம் பெறவாழ்கது, மறுமையிலே சிவபெருமானது திருவடிநிழலில் வீற்றிருந்து பரமானந்த சுகமபெறுவ ரிது சத்தியமென்று கூறியருளி னா நற்குதமாமுனிவா. சுபம.

தீர்த்தமகிமைச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

வாழி.

பேரறிவிடுற கொணறைமூ லத்தொளிரும் வலிதாயப புனிதன் வாழக, சாறறரிய கருணையுரு வாசியெழுந் தாய ம்மை சால வாழக, வேற்றறிரு நீறுமணி யைம்பதயிவ வுல கமெலா மிலங்கி வாழக, தேறறிடுவை தீகசித் தாநதசை வப்பேறே சிறந்து வாழக.

திருவலிதாயப்புராண முற்றிற்று.

